

mune skulde yde, skulde indbetales med $\frac{1}{15}$ aarlig i 15 paa hinanden følgende Finansaar. Man fandt i Folketinget, at der var Grund til at tage Hensyn til de fra Esbjerg fremkomne Ønsker om at være lidt mildere overfor Esbjerg og udstrække Tiden til 20 Aar. Og jeg har ment at kunne slutte mig til denne Imødekommen.

Dernæst har endelig i Aar som tidligere Spørgsmaalet om den Ret, man vilde give Esbjerg til ved en Vedtægt at fastsætte en Værdistigningsafgift for paa den Maade at skaffe sig Indtægt, været Genstand for ret indgaaende Forhandling, navnlig mellem Udvalget i Folketinget og mig. Jeg havde ved Forelæggelsen af Forslaget nøjagtig holdt mig til det Lovforslag, der var vedtaget i begge Ting angaaende denne Ret til at tage en Værdistigningsafgift. Forhandlingerne i Udvalget og mellem dette og mig resulterede i, at man for ogsaa der at hjælpe lidt paa Esbjerg skulde dels give Ministeren en Bemyndigelse til at ekspropriere Arealer, som laa udenfor Esbjerg Kommunes Grund, hvis det ansaas for nødvendigt og ønskeligt, og dels give Esbjerg Kommune en Andel i den Værdistigning, der fremkom paa de Arealer, Staten ikke selv vilde benytte, og som der altsaa kunde være Tale om enten at udleje eller sælge. Det maa indrømmes, at den Ret, man har villet give Esbjerg Kommune til gennem en af Indenrigsministeren godkendt Vedtægt at opkræve en Værdistigningsafgift, ikke har saa meget at betyde i Penge, naar Staten i Forvejen har taget de fleste eller maaske alle de Arealer, som have Udsigt til i en overskuelig Fremtid at blive Genstand for Værdistigning. Jeg har den Tro, at man ved det, som i Aar er vedtaget i Folketinget, hvorefter Esbjerg Kommune faar $33\frac{1}{3}$ pCt. af Værdistigningen, i nogen Grad løser Spørgsmaalet paa en baade for Staten og for Esbjerg Kommune tilfredsstillende Maade.

Jeg tillader mig at anbefale saavel Sagen i Almindelighed som de Ændringer, der ere foretagne i Lovforslaget, til det høje Tings Velvillie. Jeg skal som sagt ikke komme dybere ind paa en Redegørelse for Sagens Gang, heller ikke paa den Plan, der er forelagt her, idet jeg gaar ud fra, at jeg dels kan henvise til de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger, dels til den udførlige Redegørelse, jeg havde Lejlighed til at fremkomme med ved Sagens Forelæggelse saavel som ved Sagens første Behandling i Folketinget.

Villars Lunn: Saa hilse vi da igen Lovforslaget om Esbjerg Havneanlæg her i Landstinget, og som en oprindelig Tilhænger af Vestprojektet hilser jeg det velkommen med særlig Glæde. Men jeg kan dog ogsaa paa min Partigrupes Vegne melde gennemgaaende Tilslutning til det nye Lovforslag ud fra den Betragtning, at man erkender, at der er Anledning for Staten til at anvende mange Penge paa at fremme dette Anlæg, fordi det i en væsentlig Grad kan bringe Udvikling og kan bringe os i endnu tættere, venskabeligere og mere indbringende Forbindelse med England, til hvilket vi have den store Udførsel, og hvilket vi derfor skyldte os selv at være forretningsmæssig imødekommende imod. Dette, at vi faa en Havn ved Vesterhavet med stor Indsejlingsdybde paa det Punkt, som er den engelske Kyst allernærmest, vil jo utvivlsomt fremme Forretningsforbindelsen mellem de to Lande og vil kunne bringe os økonomisk Fordel derigennem, at Fragterne kunne blive væsentlig billigere. Konkurrenceforholdet til andre nærliggende Lande kan derfor blive os lettet, og i det hele taget skønne vi i min Partigruppe, at det er et fornødt og indbringende Foretagende, som vi i Princippet give fuld Tilslutning.

Jeg nævnede, at jeg var Tilhænger af Vestprojektet, og at jeg derfor med særlig Glæde hilser det nye Lovforslag, og jeg vil i den Henseende til den højtærede Minister sige, at han har haft ubetinget Ret i at foreslaa et Vestprojekt, just fordi det, der nu skal ske, er en Udvidelse af Trafikforholdene gennem Esbjerg Havn. Men han har efter min Mening Uret i ikke i tilsvarende Grad og i det samme Lovforslag at sørge for Opretholdelsen af Eksportforholdene paa allerbedste Maade, at sørge for at imødekomme de Klager, som „Det forenede Dampskibsselskab“ med en vis Ret fører over, at man ikke letter det Forholdene saa godt, som man kunde, saaledes som det Lovforslag, der blev gennemført i forrige Rigsdagssamling, tilsigtede. Jeg synes, at den højtærede Minister har haft en vis Uret i, at han ikke i dette Lovforslag har indført en Bestemmelse om at uddybe og tilvejebringe større Svajeplass for Eksporthavnen, ikke for „Det forenede Dampskibsselskab“s Skyld — selvfølgelig ikke —, men for det fælles Bedstes Skyld, thi det er igennem Eksporthavnen, det have vi Erfaring for, at vi tjene store Penge, og det er paa den, at vort Lands Udførselsfremtid for en stor Del er bygget.